

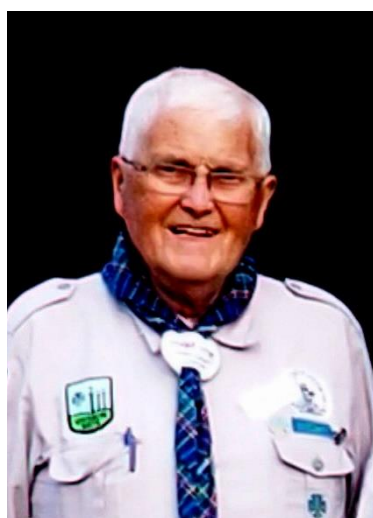
Nytt fra Vesterlen Speidermuseum

12. årgang 2022

ORGAN FOR MUSEUMSVENNENE

NR. 1

Egil Bjelland f. 15.01.1931 – d. 24.02.2022

En speiderbauta har gått bort!

Det var med sjokk og vantro vi fikk høre at Egil var gått bort; han hadde vært fast hver torsdag på speidermuseet, men etter nyttår «skrantet» han litt, var trøtt og hadde pustebesvær. Han ble innlagt på sykehuset og døde, uten smerter med familien tilstede.

Vi lyser fred over Egil's minne!

Egil startet i speideren like over krigen i 15. Stavanger der speidermøtene foregikk i et gammelt, fraflyttet hønsehus på Øvre Vaulen. Dette ble deres speiderhule.

I flere år var Egil nå på utdanning og først i 1977 kom han tilbake, da til 2. Stavanger der han gikk trinnene fra sjåfør, materialforvalter til troppsleder. Han har siden vært med i gruppen med ulike verv, der også kona Esther og barna har vært aktive. Det ble mange leirer, både landsleirer, kretsleirer og troppsleirer opp gjennom årene.

Egil var trofast mot speideridealene og mente at mye av det nye var feil; dette gjaldt både speiderlov og -løfte, speiderdrakt, speiderbønn.

Egil var en ekte samler! Han samlet på mye, bl.a. speiderting. Ikke noe måtte kastes før det hadde gått gjennom Egils granskende øyne. Sammen med Svanhild Eilertsen fra Hinna, startet han tidlig arbeidet med å finne et egnet sted for et speidermuseum. Mange steder ble vurdert og forkastet, før

vi fikk avtale med Sola Kommune om å bruke 2. etasje av Våganes Fotballklubb sine lokaler. Et utrolig arbeid og utrolig mange arbeidstimer er lagt ned her for å få det så flott som det framstår i dag.

Den offisielle åpningsdagen for museet var 3. juni 2019. Egil laget et flott merke til jubileet, men pga pandemien har det ikke vært så mange besøkende som har fått anledning å ta merket.

Egil samlet ikke bare på speiderting; både hjemme, på hytta og på museet ser vi store spor etter samle-Egil, fra PC'er til TV.

Han ble begravet fra Revheim kirke 9. mars med speiderflagg og -banner. Avslutning med Speiderbønnen.

Tankene vår går til Esther, barn, barnebarn og oldebarn som vil savne «høvdingen». Det vil også vi på speidermuseet.

Dette skrev Egil til jubileum i 2. Stavanger

Hvorfor jeg er speiderleder

En gang speider – alltid speider. Dette passer også for meg. Jeg var så heldig å kun være en gutt under 2. verdenskrig. Speiderarbeidet var nedlagt av NS i 1941 og kun søndagsskolene under sine menigheter eksisterte. I det skjulte var speiderarbeidet i gang for de større barna under søndagsskolens ledelse. Vi hadde møter og turer og om sommeren leirer.

Vi hadde ikke speiderdrakter og lærebøker og turutstyret var elendig, men maten den var god på sommerleirene og vi fikk nok. Tenker vi på slikt i dag?

Straks krigen var slutt i 1945, ble det liv i leiren. Jeg ble med i 15. Stavanger og patruljen var Elg. Vi holdt til på Våland skole. Jeg var med til skoletiden var slutt. Flyttet så til Tønsberg for å gå på flyskole og kom tilbake for å avtjene verneplikt. 15. Stavanger er nu nedlagt. Når det skjedde vet jeg ikke. Men tiden gikk – jeg ble far til 3 gutter som også ble speidere og ikke bare det – mor til guttene var aktiv speider. Da det ble behov for hjelp i 2. Stavanger speidertropp syntes jeg det var spennende å se hvordan speiderarbeidet fungerte: Jeg skulle være materialforvalter. Det utviklet seg til troppsassistent og så til troppsleder. Minnene fra guttedagene med turliv og aktiviteter er nu frisket opp: Der er mange ting en skal lære som speider og enda flere når en er speiderleder. Selv om jeg er av den gamle skolen og mangt er forandret – det meste til det bedre – men også noe til det verre – så er speiderarbeidet det samme. Teksten i lovene er endret og løftet har forandret ordlyd, men innholdet og speiderånden er der slik jeg lærte som gutt. Vårt valgspråk «Vær beredt» har sin gyldighet nu som da og blir enda mer aktuell i fremtiden.

Der har skjedd store forandringer på 40 år siden jeg var speider aspirant. Der har skjedd enda større og flere forandringer siden 2. Stavanger speidertropp ble stiftet i året 1911. Jeg er stolt og beæret over å få være med som leder i speiderarbeidet i året 1986; at jeg er med i 2. Stavanger speidergruppe som med rette kaller seg eldstemann, gjør at jeg også er glad og takknemlig for det arbeidet som tidligere ledere har lagt ned. Lærer vi leksene våre og holder oss til lover og avlagt løfte, kan vi se de neste 75 år lyst i møte. Jeg er i dag speiderleder for å hjelpe til at 2. Stavanger speidergruppe når dette målet.

Med speiderhilsen Egil

Merkedager:

8. januar 1941	Lord Baden Powell dør i sitt hjem i Kenya.
13. januar 1981	Gunvor Lykken, stifter og senere speidersjef i NSPF
28. januar 1872	Hans Møller Gasmann født, stifter og speidersjef NSF 1920-1945
22. februar	Robert Baden Powell blir født i 1857 og Olave Soames Baden Powell blir født i 1889. Denne dagen er også Tenkedagen.
25. mars	Norsk speiderguttforbund stiftet 1911
22.mars 1911	1. og 2. Stavanger stiftes
16. mars	Aud Mork Knutsen (1917-2010) blir født, landssjef NSPF

22. februar, på Tenkedagen var 12 damer samlet på speidermuseet for å markere denne internasjonale dagen. Hele kr. 1410,- kom inn til Tenkedagsfondet som er blitt sendt videre.

Her er bilde fra Tenkedagen 2022.

Stil og sveis

Alle som har noen år «på baken» kjenner dette begrepet. Det er ikke så lenge siden det var post i kretsbannerkonkurranse også, men det gikk ut....

Her er litt fra Stil og Sveis fra NSF 1964.

Hårstell

Det er ikke bare jenter som skal stelle håret sitt. En gutt som går bustete og langhåret omkring gjør dårlig inntrykk.

«Hesje på snippen» og «ragg bak ørene» er direkte ufyselig! Det peneste på gutter og unge menn er kortklippet hår. La deg ikke påvirke av filmstjerne-moter og annet tull, med lang lugg og voldsomme manker.

Har du naturlig «fall», så ta vare på den. Er håret stritt, så kan det likevel bli skikk på det. Vask håret jevnlig, børst det grundig hver morgen og gre det når det er i buste og ulage og når du skal inn til andre.

Det finnes mye hårvann som er sunt for håret, men venn deg ikke til å bruke for mye av det. Hvis ikke håret ditt er så tørt at du av lege eller annen spesialist får beskjed om å bruke fettstoffer, bør du ikke overdrive bruken av hårkrem. Hårbunnen trenger luft, la derfor håret få gro mest mulig luftig uten tilsetninger.

Steller du pent med håret ditt som ung, får du gleden av å beholde det lenge. Mange mister mye hår i ung alder fordi de ikke brydde seg om hårstellet og «sveisen» som gutt. Og husk: Kammen og børsten trenger ukentlig storvask!

Arne Ohma døde nylig. Han var en kjent skikkelse innen speiding og vi kan her dele noen av tankene hans.

Oppstart

I slutten av 1920-årene og begynnelsen av 30 årene, minnes tidligere leder av 9. Stavanger Speidertropp Arne Ohma, et Stavanger som var preget av fattigdom. Mange fikk hjelp av det som den gang ble kalt Fattigkassen og det er særlig på Våland at mange hadde det trangt.

Tiltak som eksempelvis speidergrupper ble veldig populære i slike tider, for det var et sted for samhold og støtte, forteller Ohma.

«Alle var like, og det var veldig viktig på den tiden. En lærer ved navn Gjerde stiftet speidergruppen 9. Stavanger i 1928. Han var selv fra Våland og kjente mange av guttene som ble speidere», forteller Ohma.

Speiderarbeid var veldig populært for unge gutter, og du kunne bli med i troppen ved fylte 11 år. Ohma, som er født i 1926, fikk ikke bli med i speideren før 1937 og husker ennå han snek seg med på storebrorens patruljemøter. Disse foregikk på pikeværelsen på kvisten i huset de vokste opp, som ligger ved det som i dag heter Madlaveien. «Jeg fikk se på knuter, for knuter var viktig. Og livlinekasting. Broren min og de andre firte seg ut av vinduet og ned veggen her. Far fikk jo sjokk». Minnene er kjære og vekker latter hos den gamle speideren. I flere år foregikk speidermøtene i huset deres ved Madlaveien og når det var tid for patruljemøte og de trengte mer plass, møttes de hos doktor Høiness i Wesselsgaten.

Doktoren hadde dobbel garasje i hagen, noe som var uvanlig på den tiden. Her fikk guttene leie for et par kroner møtet. «Året 1937 begynte jeg i 9. Stavanger speidertropp. Da hadde lærer Gjerde sluttet

som leder for å bli skolebestyrer på Lindøy, og Henning Malmin hadde overtatt lederrollen. Han var sjef for sportsavdelingen til Rasmussen og Racine i Østervåg og var en veldig fiks fyr» forteller Ohma.

Krigen

9. Stavanger hadde månedlige møter på troppsnivå og ukentlige møter på patruljeplan. Det var to patruljer på denne tiden som de kalte «Rev» og «Svale». I hver patrulje var det inntil syv gutter. «Like før krigen ble jeg troppsassistent og så høsten 1941 ble speiding forbudt. Nazistene forlangte at vi måtte levere inn alt av utstyr i deres lokaler i Frimurerlosjen på Løkkeveien i Stavanger. Nå var det bare Hitlerjugend som skulle gjelde», minnes Ohma.

9. Stavanger hadde blant annet gått til anskaffelse av nye flagg og speiderbannere, og var ikke så interessert i å gi disse fra seg. «En sen høstkveld bandt jeg både flaggstang og banner på sykkelen og syklet ut til min onkels gård på Jæren. Vi gjemte tingene på «stolpabua» på gården sammen med masse andre speiderting».

Guttene forøkte å holde speiderarbeidet i gang, til tross for nøye overvåking fra nazistene. Sammenkomster fikk de til, dog uten speideruniformer, drakter, sløyfer og merker – som de syntes var leit, for dette utstyret var noe av det guttene satte svært høyt i speidingen. «Vi sa utad at vi bare var sammen som venner. Men vi var speidere til tusen», understreker Ohma.

Møtet med Hitlerjugend

På Jamborette i Holland i 1937 var det ikke så mange fra Stavanger, men en del fra Haugesund. Disse guttene ble fraktet hjem på et hvalkokeri. «Suderøy» tror jeg det het. Fra rederiet Knudsen OA AS i Haugesund. Dette var første gang vi så Hitlerjugende på arenaen, men det var og den siste gangen. Det var noen uhyggelige lærdommer de arbeidet med. Der var det brutalitet og jern-eksersis. Når en ordinær speidertropp kom gående kunne du se litt av hvert av slentrende marsjering, men når disse kom gående, var det militært fra ende til annen. Det hørte ikke hjemme i noen speiderbevegelse og jeg syns synd på de som vokste opp med det der.

Ohma tok over som leder for 9. Stavanger i 1945. Etter noen harde tiår, kom 50-årene med bedre økonomi og mange av ungene reiste mer med foreldrene sine. Dette gjorde at det ble vanskeligere å samles og troppen skled etter hvert fra hverandre og Ohma begynte å arbeide i speideren på kretsnivå.

Leir og utstyr

Sanndru, trofast, vennlig mot mennesker og snille mot dyr. Det er hva loven oss byr. En forkortelse av valgspåket til speiderne som ble viktige i de harde tredveårene. Noen av speiderlederne kom fra familier som hadde større midler til disposisjon, mens andre ingenting hadde. «Det å komme seg ut i naturen, det var veldig viktig for speiderne. Den første speiderhytta vi fikk i Melsheia, ble bygget av lederne. De syklet opp med materialene som besto av bord og kasser de hadde fått som de delte opp og laget materialer fr. Den hytta brant ned i 1940 eller -41» sier Ohma.

Etter krigen ble det reist en ny hytte, som også brant. Den tredje hytta er den som tår den dag i dag. «Det er fortsatt aktivitet der oppe og det gleder meg alltid. Der arrangerte vi konkurranser i terrenget, som løp og semafor, hvor vi signaliserte alfabetet med små flagg. Dette var et eget merke og her var det hastigheten om å gjøre. Du kan tro det var et syn når vi var i farten der».

Speiderne skrev meldinger til hverandre fra toppene i Melsheia og det praktiske og spennende arbeidet tiltrakk mange unge. «Vi var aldri i Melsheia uten å konkurrere i livlinekastning. Mange kjøpte egnelivliner til å trene med, og jeg har ennå min røde liggende her et sted».

På denne tiden var det ingen foreldre som kjørte guttene fra dør til dør. Her var det å snøre på seg støvler og sekk og legge i vei. «Vi tok toget til Sandnes stasjon og marsjerte fra Sandnes gamle jernbanestasjon og opp til Melsheia. Da i kom til Høyland kirke, var vi så trøtte at vi fikk ordre om å gå ned i ei grøft og legge oss med beina opp så vi fikk blodet tilbake» forteller Ohma. På denne tiden arbeidet gjerne folk på lørdagene til rundt 14-tiden, så guttene startet utfarten etter dette. «Vi var framme i 19-tiden og samme tur igjen dagen etter. Det var litt av noen turer, med ryggsekk med mat og kasseroller».

Huset på Mosvangen

Speiderne jobbet lenge med kommunen for å få en tomt, for de ville gjerne ha et sted hvor det var plass til både livlinekasting og andre øvelser. «Tou Bryggerier skulle rive en vaktmesterbolig ved inngangen der hvor de tidligere kjørte hestekjøretøy, og vi fikk beholde materialene hvis vi rev denne», forteller Ohma.

Speiderne skred ivrig til verket, men det de ikke visste, var at det her også befant seg en gammel tredo, som hadde blitt stående etter at resten av bygningen hadde fått vannklosett. «Vi holdt på å ramle rett i septiktanken! Det var et sirkus uten like», humrer Ohma.

Like etter krigen hadde Ohma speidermøtene i en garasje i Holbergsgate, hvor guttene satt på noen benker han hadde tigget til seg fra bedehuset Betania. Etter t speiderhuset på Mosvangen sto ferdig, ble møtene flyttet hit.

Leir

Feiring av St. Georgsdagen var viktig for speiderne og landssekretærens årlige Stavanger-besøk ble ofte lagt til denne feiringen. «Vi hadde invitert landssekretæren til Finnøy og hadde leid et kontor med et lite rom i et skolehus på Finnøy slik at vi kunne ha ham der Men da han kom, skulle han jo ha telt, han! Og halm til madrassen måtte han få, der han kom med sekk og det hele.

Det var ikke annen råd enn å hoste opp en provisorisk teltplass til sekretæren og det i et forferdelig regnvær. «I to dager var ungene så våte at vi lurte på om det var best å bryte hele leiren og sende dem hjem, men sekretæren syntes været var riktig så fint. Han var bergenser! Den 3. dagen lettet det endelig og vi fikk et par gode dager å tørke oss på».

Den første landsleiren etter krigen ble holdt i Mandal i 1947. Her hadde Ohma ansvaret for transporten av omkring 700 gutter som skulle reise fra Rogaland. Til dette hadde han fått billige ekstratog av jernbanen, som ikke ble brukt da de gikk på smalere spor.

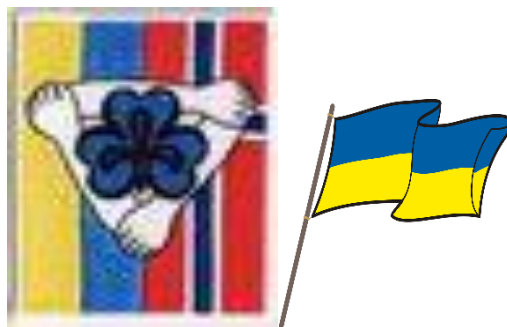
Fra togstasjonen i Marnadal ble speiderne fraktet med buss ned til leirområdene, på veier så smale at det bare gikk en buss i bredden. «Hjemturen var knakende god. Vi skulle nemlig reise tidlig om morgenen, så vi skulle vekke guttene klokken seks og gi dem frokost før vi kjørte. Men om natten begynte et fryktelig regnvær. Det var bare å samle speiderne og pakke på kasseroller, telt, saker og ting måtte raskes sammen i en fart – i et regnvær av de sjeldne. Det var et forferdelig omstendelig arbeid og disse lastebilene skulle jo frakte dette videre for oss. Da vi endelig fikk stappet den siste bussen full og sendt til toget, fikk jeg så vidt hevet meg innenfor og satt meg på armen av bussdøren. Jeg var så glad og lykkelig da vi kom til Marnadal og fikk stuet alle guttene innpå toget. Vognene var fulle av tøy som hang til tørk på hattehyllene. Men de fleste kom visst tørre hjem, tror jeg.

Dette er ikke den eneste leir-episoden som skinner litt ekstra sterkt blant alle minnene. Det hadde vært strenge matrasjoner ganske lenge, og til en leir vi skulle på, hadde speiderforbundet fått hermetiske fiskeboller fra en hermetikkfabrikk. Og guttene hentet fulle tallerkener fra grytene, forteller Ohma.

På besøk borte hos en av gruppene sine, kjente han en lukt som ikke var helt god, men tenkte som så at «det kokes jo» og lot det stå til. «Om natten fikk jo guttene galopperende mage. Det viste seg nemlig at boksene ikke var fortinnet; det var bare selve metallet. Og dette hadde etset på fiskebollene og disse boksene var lagret lenge! Så fikk vi dette billig vet du, og det endte jo med sjau».

Lederne ble kommandert ut i natten da dette begynte. Det var bare å begynne ryddingen. Vi gikk og strødde kalk i alle latrinene og holdt på med dette halve natten. På den tiden måtte vi bare ta til takke med det vi fikk!

Sommeren 2013 gikk landsleiren på Madla av stabelen, en stor hendelse for Ohma. «Jeg var på landsleiren og besøkte, og det kriblet i meg så spennende syntes jeg det var. Festlig å få en så stor leir her borte», avsluttet Ohma.

Fra 2008 til 2016 hadde Norges KFUK/KFUM-speidere et eget Norge-Ukraina merke.

Vi står sammen med befolkningen i Ukraina

KFUK-KFUM-speiderne er bekymret over det som skjer i Ukraina. Menneskerettigheter og internasjonal lov må respekteres i konfliktløsningen. Våre tanker går til folket i Ukraina og alle berørte.

Sammen kan vi hjelpe

En av våre viktigste verdier er samfunnsengasjement, og som speidere ønsker vi å engasjere oss i samfunnet vi lever i. Sammen kan vi støtte og hjelpe Ukraina. De ukrainske speiderne har bedt om at organisasjoner i andre land støtter opp om menneskerettighetene, går i dialog med sine myndigheter og bruker egen påvirkningskraft for å støtte folket i Ukraina. Som speidere er vi del av verdensomspennende bevegelser. Sammen står vi sterkere og kan signalisere hva vi mener om situasjonen.

Hva kan du gjøre?

WOSM (World Organization for Scout Movements) har startet en innsamling for hjelpearbeidet til de ukrainske speiderne. Dere kan samle inn penger med kakesalg, loddsalg, eller samle inn utstyr som kan doneres til lokale innsamlingssteder. Du kan gi støtte til de ukrainske speiderne her.

Hva kan din speidergruppe gjøre?

Det er mange ting vi kan gjøre. Kanskje dere kan snakke om det som skjer på et speidermøte? Flere barn og unge sitter med mange spørsmål og har et ønske om å snakke om det som skjer. Dere kan tenne et lys og lese en andakt, for eksempel andakten "Vennskap og fredsarbeid", ha møter om fred og menneskerettigheter og samle inn penger eller utstyr. Vi har flere speidermerker og aktiviteter om menneskerettigheter og fred. Se aktivitetsmerke menneskerettigheter her og se aktivitetsmerke fred her. Som speiderleder kan du forberede deg ved å se NRK super sin episode om krigen i Ukraina, lese UNICEF sin artikkel "Hvordan snakke med barn om krig" eller lese Redd barna sin artikkel "Slik snakker du med barn om krig".

Krigshandlingene i Ukraina

Speiderskjert fra Ukraina

Norges speiderforbund ser med dyp bekymring på Russlands invasjon av Ukraina. Vi fordømmer alle krigshandlinger og ønsker å uttrykke støtte til våre ukrainske venner. Som speidere har vi i mer enn hundre år arbeidet for fred og forståelse mellom mennesker, og det er grunnleggende for oss at menneskerettighetene alltid må overholdes. Vi er også særlig opptatt av at barns rettigheter må ivaretas. Vårt håp er nå at all mulig innsats blir satt inn for å få slutt på fiendtlighetene og beskytte sivilbefolkningen, og at det søkes diplomatiske og fredelige løsninger på konflikten. Krig og vold er aldri en god løsning. Tankene går til våre venner i det ukrainske speiderforbundet (Natsionalna orhanizatsija skautiv Ukrajinjy) og det ukrainske jentespeiderforbundet (Asotsiatsija hajdiv Ukrajinjy). I en uttalelse skriver det ukrainske speiderforbundet: «Vi ber det internasjonale samfunnet om å samle innsatsen sin ved å bruke sivilsamfunnsorganisasjonene som kanal. Organisasjoner som støtter opp om menneskerettighetene, kan gå i dialog med myndighetene sine eller bruke sin egen påvirkningskraft for å støtte det ukrainske folket.» Vi står sammen med dere i den vanskelige tiden, og vi tenker på dere.

Ingrid Nordbø 1. Sandnes (FB-melding)

På 90-tallet besøkte jeg Ukraina ved noen anledninger. Verdensspeiderorganisasjonen hadde bedt de norske speiderorganisasjonene om å bistå Ukraina i å bygge opp speiderbevegelsen sin etter at den var nedlagt/delvis eksisterte som undergrunnsbevegelse i sovjettiden. Vi skulle drive med såkalt demokratiopplæring. Jeg håper og tror at vi bidro, men jeg er ikke i tvil om at det var jeg som lærte mest. Jeg møtte jevnaldrende ukrainere på terskelen til voksenlivet, som allerede hadde trådt inn i rollen som samfunnsbyggere og gledet meg til å vie sine liv til nasjonsbyggingen av det frie Ukraina. De var fulle av fremtidsoptimisme og sultne og nysgjerrige på den verdenen som hadde åpnet seg etter murens fall. Jeg var stum av beundring, og det satte mitt eget navlebeskuende studentliv i perspektiv – for å si det forsiktig. Mange av dem har siden brukt voksenlivet sitt til samfunns- og demokratibyggning i ulike roller i det Ukrainske samfunnet. Blant dem, Anna, som var det Ukrainske jentespeiderforbundets første valgte leder. Da jeg i går kveld sendte henne en forsiktig melding med spørsmål om hun var trygg, svarte hun med denne postingen. Det er nesten ikke mulig å forestille seg deres skuffelse over det som nå skjer.

Mine kjære venner over hele verden, (24.02.22)

Du spør meg hvordan situasjonen er her og om jeg er trygg eller ikke? Jeg bestemte meg for å beskrive hvordan jeg tilbrakte dagen min i dag.

Jeg våknet klokken fem om morgenen av raketangrep og eksplosjoner rundt huset mitt i Kyiv. Vennene mine våknet opp fra eksplosjoner i Kharkov, Zhytomyr, Odessa, Chernigov og dusin andre byer i Ukraina. Alt skjedde akkurat som i 1941, da Hitler angrep Sovjetunionen. Bare bildet av Hitler er okkupert av enda en gal dverg. Hele dagen flyr jagerfly over huset mitt i den ene retningen, så i den andre. Og dette var ikke en militærparade, men en ekte krig. Og hele dagen høres eksplosjoner i forskjellige retninger.

Rundt lunsjtid kom min manns niese til oss med sine to små barn. De fikk sjokk og kunne ikke bo alene i leiligheten sin.

I hele dag fikk jeg meldinger fra venner over hele landet om situasjonen i ulike regioner, om drepte små barn i sør og skadde familier i nord. Omtrent hundrevis kilometer med biler på veiene fra øst, nord, sør, som har løpt fra krigens skrekk.

Akkurat nå gjør mange av mine venner med barn seg klar for å legge seg i bomberom. Og ikkett sted i Donbass, men i Kyiv, Kharkov, Chernigov, Kherson og dusin andre ukrainske byer.

Det var en veldig tung dag. Dagen, som brakte oss til en ny virkelighet. Virkeligheten, som foregår i ett av Europas største land i XXI senture. Og vi forstår at hovedkampene og tapene ennå ikke har kommet.

Men, vi vant Maydan, vi skal forsvare oss selv!

Kjære venner, Ukraina trenger deres støtte nå! Ring parlamentsmedlem, kongresspersoner eller til og med presidenten din og krev sterke sanksjoner mot Russland.

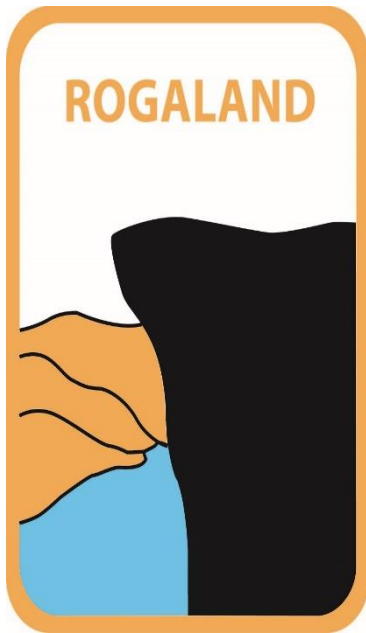
PS! Og dette er mine spesielle ord til de russerne som leser innlegget mitt. Jeg deler dypt meningen til alle dem som mener at ikke bare Putin og hans lukkede venner og høyskoler er ansvarlige for krigen, men hver av dere som lydløst støtter denne tragedien vil være ansvarlig for alle dødstallene og lammede skjebner som har skjedd og kommer til å skje. Det vil forbli på samvittigheten til hver enkelt av dere.

Anna Gulevska

Kjære gud
hvis du lytter.
Vis nå verden at det nytter.
Stå opp mot urett,
vold og krig.
Før oss sammen,
ut av strid.
Gi oss styrke,
bygg bro.
Verden trenger fred og ro.
Hold oss sammen
hold dem trygge.
Så vi sammen fred kan bygge.

– tusentankerord

+

= sant

Rogaland krets og Vesterlen krets har innledet samarbeid. En gruppe har arbeidet for å ha felles kretsleir. Og det ser det sannelig til at det kan bli – ikke neste gang, men kanskje i 2027???? Kretsene har hatt årsmøter og det er et rungende klar JA til leir sammen.

Som vel de fleste kjenner til, skal NSF og KFUK/M ha felles landsleir i 2025.

Fra før har de to forbundene god kontakt; det arrangeres KBK felles og også NM. Mange grupper reiser på leir sammen, i år skal f.eks. KFUK/M ha landsleir på Forsand og flere av våre grupper vil delta sammen med dem.

Kanskje det en gang i framtida blir ett forbund?

En Hjertelig TAKK for all varme og omsorg jeg har fått ved min mann

Bjørn Egils plutselige død og begravelse. Takk for gode samtaler,

Blomsterhilsener og hjelp, takk til speiderkretsen for hjelp til minnestunden

for Egil. Det har varmet og hjulpet meg i en vanskelig tid.

Hilsen og Takk. Esther.

STØTTE TIL MUSEETS ARBEID:

Andelsbrev kan kjøpes ved å betale inn ønsket beløp på konto 3201.30.18625. Merk innbetalingen med navn og adresse, da får dere andelsbevis på beløpet i posten.

Andelsbevis kan også kjøpes på museet ved besøk der.

Vi selger andelsbevis pålydende

Kr. 50,- kr. 100,- kr. 500,- kr. 1000,- og fritt beløp

MUSEUMSBESØK:

Musèet er åpent torsdager fra kl. 1000 til kl. 1430. **Velkommen!**

Ønskes besøk til annen tid kan det avtales pr telefon.

Inngangsbillett:

Barn kr. 10,-

Voksne: kr. 20,-

KONTAKTER TIL MUSEET:

Esther Bjelland	mobil: 920 28 706	esther.bjelland@lyse.net
Anne Brit Egeland	mobil: 930 91 776	anne.b.egeland@hotmail.no
NSF kretskontor	mobil: 950 31 101	post@vesterlen.no
K/M kretskontor	mobil: 940 09 491	post@rogalandspeider.no
Kretsenes websider	www.vesterlen.no	www.rogalandspeider.no

